

Ключевые слова: єпископ Рима, викарий Ісуса Христа, преемник князя апостолов, верховний понтифік Вселенської (Католическої) Церкви, примас Італії, архієпископ і митрополит Римської провінції, суверен Государства Града Ватикан, слуга слуг Божьих.

Summary

Otrosh M. International and legal value of the titles of Pope.

The article dwells on the issue of origin of the Pope titles and its international legitimacy. According to the New Testament, Jesus Christ assigned a special task to the apostle Peter – to establish and be the pastor of the whole Church, with the purpose of strengthening the faith. The doctrine of the Catholic Church underlines that the exceptional role of the apostle Peter as the founder of the Church of Rome was inherited by his successors – the bishops of Rome. The official title of the Pope makes him the overall head of the Catholic Church and the sovereign of the Vatican City State, i.e. he is the carrier of both spiritual and secular sovereignty.

Key words: the Bishop of Rome, the Vicar of Jesus Christ, the Successor of the Prince of the Apostles, the Supreme Pontiff of the Universal (Catholic) Church, the Primate of Italy, the Archbishop and Metropolitan of the Roman Province, the Sovereign of the Vatican City State, the servant of the God servants.

УДК 341.1

К. Л. БІЛЛЯР

Костянтин Леонідович Білляр, здобувач Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, працівник МЗС України

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПРАВОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІЖНАРОДНОЇ МОРСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ (ІМО)

Міжнародна морська організація (International Maritime Organization, IMO) є міжнародною міжурядовою організацією, спеціалізованим органом ООН. Вона була створена 6 березня 1948 р. в Женеві шляхом прийняття Конвенції про Міжурядову морську консультативну організацію (Inter-Governmental Maritime Consultative Organization, IMCO, ІМКО). До основних завдань ІМО належить: забезпечення механізму взаємодії між державами у ході ухвалення ними рішень і провадження регуляторної діяльності у технічній сфері, що охоплює міжнародні морські перевезення; сприяння та полегшення прийняття універсальних стандартів, які стосуються безпеки на морі, ефективності судноплавства, захисту морського середовища, а також сприяння вирішенню юридичних і адміністративних питань, пов'язаних із міжнародним судноплавством; сприяння реалізації програм технічного співробітництва у сфері міжнародного торговельного судноплавства, боротьби з забрудненням морського середовища. На сьогодні членами ІМО є 170 держав, включаючи Україну.

Вищим керівним органом Організації є Асамблея, до якої входять представники усіх держав-членів. Асамблея ухвалює програму діяльності Організації, бюджет і вирішує питання, віднесені до компетенції Організації Конвенцією про ІМО, обирає Раду ІМО. Рада ІМО є виконавчим органом Організації, який здійснює керівництво роботою ІМО у період між сесіями Асамблеї. До складу Ради входить 40 держав-членів ІМО. В ІМО на постійній основі діють 5 комітетів, а саме: Комітет з безпеки на морі (MSC – КБМ); Комітет із захисту морського середовища (MEPC – КЗМС); Юридичний комітет (LEG – Юрком); Комітет з технічного співробітництва (TSS – КТС); Комітет зі спрощення формальностей (FAL – КСФ). Повсякденна діяльність ІМО забезпечується Секретаріатом. Очолує Секретаріат Генеральний Секретар ІМО, який, у свою чергу, призначається Радою ІМО на термін у чотири роки з можливістю продовження терміну контракту на наступний чотирирічний період. Це рішення Ради підлягає затвердженню Асамблеєю.

Серед головних мотивів членства будь-якої держави в Організації є можливість участі у правотворчій діяльності ІМО, оскільки вплив, що його здійснюють інструменти, прийняті в рамках Організації, на міжнародно-правові умови діяльності морегосподарчого комплексу такої держави, є незаперечним і значним. Варто зазначити, що лише від часу набуття Україною членства в ІМО у рамках Організації було прийнято 8 конвенцій (з 1948 року до дати вступу України – 20), внесено докорінні зміни до 7 конвенцій, прийнято 340 резолюцій Асамблеєю ІМО (в період 1948–1994 р.р. – 779). Зазначене є свідченням особливої ролі ІМО у сфері розвитку міжнародного морського права та пояснює інтерес України до її діяльності. Міжнародна морська організація відрізняється від інших міжнародних організацій своєю багатогранністю. Спектр питань, що перебувають на порядку денному ІМО, простягається від суто технічних проблем практичного застосування новітніх досліджень у галузі теорії судна, до юридичних питань із договором перевезення пасажирів і багажу та отримання компенсацій у випадку забруднення моря шкідливими речовинами внаслідок аварій. Різноманіття рішень, що приймаються у рамках ІМО, зумовлює складнощі, пов'язані з участю фахівців України у нормотворчій діяльності Організації. Зокрема, рішення, що мають обов'язковий

характер для держав-членів ІМО, можуть прийматись, залежно від обставин, як в рамках Асамблеї, так і одним із робочих органів організації. Крім того, резолюціями ІМО ухвалюються документи (обов'язкові та рекомендаційного характеру), що мають різні назви – правила, керівні принципи, вказівки, кодекси, процедури і рекомендації. Чітке розуміння правової природи зазначених документів має принципове значення для їх належної імплементації у національне законодавство і для практичного виконання.

Актуальність дослідження правотворчої діяльності ІМО зумовлена недостатнім рівнем висвітлення цього питання у фундаментальних працях. Як у вітчизняній, так і в пострадянській правовій школі ця тема не знаходить належного місця. У роботах провідних українських дослідників у галузі міжнародного морського права (Г. О. Анцелевич, О. М. Шемякін¹) питання правотворчості ІМО і рішень, які приймаються в рамках цієї організації, знаходять своє відображення через призму висвітлення всього масиву міжнародно-правових інструментів, розроблених в рамках Організації. Окремі аспекти правотворчості Організації присутні в роботах О. М. Шемякіна², у той час, як інші вітчизняні та закордонні дослідники (Р. С. Огірко, Т. М. Нешатаєва³) розглядають рішення міжнародних організацій в цілому. Серед іноземних авторів можна назвати працю С. Манкабаді⁴, який досліджує роль ІМО у процесі розробки правил міжнародного судноплавства та запобігання зіткненню суден. Найбільш ґрунтовною працею в галузі дослідження рішень ІМО є робота російського правника, колишнього Постійного представника Росії при ІМО Г. Г. Іванова «Міжнародна морська організація»⁵, у якій одна із глав присвячена правотворчій діяльності ІМО. У цій статті зроблено спробу розглянути правотворчість ІМО в загальному – через призму досліджень ролі міжнародних організацій у створенні міжнародно-правових норм, аналізу правових основ прийняття ними рішень, дослідження типології рішень ІМО та проведення їх порівняльного аналізу. Завданням статті є окреслити основні напрямки подальшого дослідження правової природи рішень Міжнародної морської організації.

Для розгляду правотворчої діяльності ІМО необхідно врахувати загальний контекст наукових досліджень у галузі творення норм права міжнародними організаціями. Одним із найбільш важливих питань є пошук наукового підґрунтя для прийняття організаціями юридично зобов'язуючих рішень, що пов'язане з необхідністю визначення правового статусу цих рішень для держав-членів. У цьому зв'язку важливо врахувати погляди вітчизняних дослідників міжнародного права В. Г. Буткевича, В. В. Мицика, О. В. Задорожного на проблему зобов'язальності природи міжнародного права. Автори вказують на те, що природа юридично обов'язкової сили міжнародного права пов'язується, передусім, з доктринальним тлумаченням міжнародного права, а не з практикою⁶. Спроби з'ясувати джерело обов'язкової сили міжнародного права досі не надали аргументованої відповіді, оскільки кожний напрям, школа і доктрина міжнародного права має свій набір відповідей на це питання. Водночас, неможливо обійти увагою зростання актуальності питань, пов'язаних з легітимністю міжнародних інституцій, як підстави для відправлення ними нормотворчих функцій, що мають зобов'язальну силу. Отже, вбачається доцільним окреслити основні параметри легітимності, які зумовлюють обов'язковий характер рішень міжнародної організації: зв'язок між завданнями міжнародної організації та делегуванням їй владних повноважень, нормативне закріплення здатності організації приймати обов'язкові рішення або встановлювати зобов'язуючі правила⁷. При цьому, в якості головного джерела легітимності, розглядається згода держав бути зв'язаними положеннями міжнародного договору. Крім цього, легітимність впливає зі строгого слідування процедурі. Вказане проводить паралелі з порядком ухвалення законів на національному рівні (слідування визначеній процедурі спеціально уповноваженим органом).

На підставі аналізу процедури ухвалення рішень ІМО у процесі прийняття інструментів Організацією та їх значення для держав-членів дослідник діяльності ІМО К. Генрі робить висновок про визнання за Організацією ролі міжнародного законодавця організації⁸. Зокрема, Фредерік Киргиз, звертаючись до інструментів ІМО, вказує на їх особливе значення для мирного провадження певної міжнародної діяльності⁹. Розгляду питань ефективності рішень, які приймаються ІМО присвячене дослідження Патриції Бірні¹⁰. Ефективність рішень Організації можна розглядати в якості джерела легітимності з точки зору ефективності досягнутих результатів. Зазначені міркування засвідчують те, що правотворча діяльність ІМО повинна розглядатися, передусім, через призму процедури ухвалення рішень. По-друге, слід зважати на важливість конститутивного договору – Конвенції про Міжнародну морську організацію у визначенні повноважень органів ІМО на прийняття рішень. По-третє, дослідження правотворчої діяльності Організації необхідно здійснювати з урахуванням «традиційного» поділу рішень міжнародних організацій на обов'язкові та рекомендаційні. Найбільший практичний інтерес викликає останнє, адже з урахуванням правового статусу рішень ІМО пов'язується, передусім, регулятивна діяльність у галузі міжнародного торговельного судноплавства. Зокрема Г. Г. Іванов вказує, що до інструментів, які мають обов'язкову силу, в Міжнародній морській організації традиційно відносять конвенції та кодекси, що стали обов'язковими в силу відповідних положень конвенцій, а також поправки до них¹¹.

Розглянемо проблеми класифікації конвенцій, розроблених у рамках ІМО. Слід відмітити, що погляди дослідників на класифікацію конвенцій різняться незначним чином. Зокрема К. Генрі вирізняє три категорії конвенцій, що розробляються в рамках ІМО та приймаються за її участі: ті, що стосуються безпеки на морі, конвенції, спрямовані на захист морського середовища, та конвенції, які визначають відповідальність за шкоду, що настає внаслідок експлуатації суден¹². Автор відзначає, що з загального контексту випадають Конвенція з полегшення судноплавства та Конвенція про обмірювання суден.

Погляди Г. Г. Іванова на класифікацію, зазначену К. Генрі, в цілому співпадають¹³. До першої категорії Г. Г. Іванов відносить конвенції, спрямовані на забезпечення безпеки судноплавства і які встановлюють відповідні норми і стандарти. Такими є, на думку автора, Конвенція СОЛАС, Міжнародна конвенція про вантажну марку 1966 р., Міжнародна конвенція про безпеку рибальських суден (Торремоліноська конвенція) 1977 р., змінена Протоколом 1993 р., Міжнародна конвенція про підготовку і дипломування моряків та несення вахти 1978 р., Міжнародна конвенція про пошук і рятування на морі 1979 р. та інші. До другої категорії автор відносить конвенції, спрямовані на запобігання забруднення моря з суден боротьбу з ним. Такими є Конвенція МАРПОЛ, Міжнародна конвенція про забезпечення готовності на випадок забруднення нафтою, боротьби з ним і співробітництва 1990 р. З певними застереженнями Г. Г. Іванов відносить до цієї категорії Міжнародну конвенцію щодо втручання у відкритому морі у випадках аварій, які призводять до забруднення нафтою 1969 р., змінену Протоколом 1973 року. До цієї категорії можуть бути включені інші інструменти: Міжнародна конвенція про контроль суднових баластних вод й осадів та управління ними 2004 р., Найробіська міжнародна конвенція про видалення затонулих суден 2007 р., Гонконгська міжнародна конвенція про безпечну та екологічно раціональну утилізацію суден 2009 р. До третьої категорії автор відносить конвенції, що вирішують питання відповідальності та компенсацій, зокрема: Міжнародна конвенція про цивільну відповідальність за збитки від забруднення нафтою 1969 р., Міжнародна конвенція про створення Міжнародного фонду для компенсації збитків від забруднення нафтою 1971 р., Афінська конвенція про перевезення морем пасажирів та їх багажу 1974 р., Конвенція про обмеження відповідальності за морськими вимогами 1976 р., Міжнародна конвенція про рятування 1989 р.

На додачу Г. Г. Іванов вирішує питання категоризації тих конвенцій, які не були віднесені К. Генрі до жодної з категорій: Конвенції про полегшення міжнародного морського судноплавства 1965 р. та Міжнародної конвенції про обмірювання суден 1969 р. Г. Г. Іванов пропонує створити додаткову категорію конвенцій, спрямованих на заохочення та сприяння торговельному судноплавству. Зауважуючи на певну умовність цієї категорії, автор включає до неї, окрім згаданих інструментів, Конвенцію про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки морського судноплавства 1988 р. та Протокол про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки стаціонарних платформ, розташованих на континентальному шельфі 1988 р. Автор вважає, що два останні інструменти, хоча і пов'язані з охороною людського життя на морі, вирішують, однак, не технічні питання безпеки мореплавства, а інші питання, що і є підставою до їх включення у згадану категорію. Слід зауважити, що класифікація конвенцій ІМО є доволі складним завданням, оскільки розробка цих інструментів диктується практичними міркуваннями вирішення специфічної категорії питань, і у зв'язку з цим вони можуть відноситися одночасно до декількох категорій.

У тому, що стосується прийняття рекомендацій ІМО, аналіз Конвенції про Міжнародну морську організацію дозволяє вирізнити наступні її категорії¹⁴. Перша – рекомендації, передбачені пунктом (а) статті 2 Конвенції, стосовно технічних питань міжнародного морського судноплавства, безпеки на морі, запобігання забруднення морського середовища, усунення дискримінаційної практики і обмежень, з боку урядів та судноплавних компаній, які передбачені пунктами (а), (b) і (с) статті 1 Конвенції. До другої категорії відносяться рекомендації, що містять проекти конвенцій, угод або інших відповідних документів, як це передбачено пунктом (b) статті 2 Конвенції про ІМО. Розробка тексту конвенції та її погодження є складовою частиною процесу правотворчості ІМО, водночас, строго кажучи, такий проект є рекомендацією урядам, що виноситься на розгляд міжнародної конференції. До третьої категорії належать рекомендації, передбачені статтею 3, що надаються Організацією з приводу несправедливих обмежень з боку судноплавних компаній. Окремо виділяються рекомендації щодо питань, покладених на ІМО у відповідності до міжнародних документів, як це передбачено пунктом (j) статті 15. Однак, цей пункт Конвенції слугує підставою для прийняття Асамблеєю не лише рекомендацій, а й поправок до міжнародних конвенцій. Очевидно, що лише пункти (а) та (b) статті 2 і пункт (j) статті 15 Конвенції можуть розглядатися з точки зору правотворчої діяльності Міжнародної морської організації у якості правової основи прийняття нею рекомендацій. Зазначене демонструє складність здійснення аналізу правотворчості ІМО виключно з точки зору положень Конвенції про Міжнародну морську організацію та підкреслює необхідність врахування більш широкого контексту.

Розгляд переваг і недоліків конвенцій та рекомендацій надає змогу належним чином оцінити значення цих інструментів у правотворчій діяльності ІМО. На перший погляд, прийняття конвенцій, які є обов'язковими інструментами для держав-учасниць, є надійним, гарантованим способом вирішення певних питань, що виникають у зв'язку з міжнародним торговельним судноплавством. Практика демонструє, що міжнародні конвенції, розроблені ІМО, часто приймалися у відповідь на катастрофи, аварії та інші серйозні події, пов'язані з судноплавством. На цю обставину вказують багато дослідників, зокрема – Елен Шален зазначає, що прийняття нової конвенції ІМО зумовлюється двома факторами: морською катастрофою або як результат регулярної незаперечної багаторазової фактичного підтвердження необхідності ухвалення нового інструменту¹⁵. Водночас, правове регулювання за допомогою конвенційних норм не позбавлене певних недоліків. По-перше, конвенції, як обов'язкові інструменти, формуються і приймаються у результаті компромісу, а роль держав прапора у їх прийнятті є вирішальною. По-друге, процедура прийняття конвенції та набуття нею чинності займає багато часу, що є контрпродуктивним у випадках, пов'язаних із необхідністю оперативного реагування на потреби, пов'язані з правовим регулюванням певного виду питань¹⁶. Крім того, прийняття конвенції може наразитися на значні труднощі, пов'язані з її імплементацію, внаслідок чого конвенція взагалі може не набрати необхідної підтримки, так і не вступивши в силу. Зважаючи на це, рекомен-

даційні норми можуть заповнити вакуум правового регулювання у тих галузях, де ухвалення конвенції виявиться складним. Водночас, рекомендаційний характер таких норм не применшує їх значення у питаннях регулювання торговельного судноплавства.

Таким чином, аналіз положень Конвенції про Міжнародну морську організацію створює підстави для виокремлення, відповідно до правового оформлення, двох головних груп інструментів ІМО: конвенцій та рекомендацій. Конвенції є обов'язковими інструментами, що містять чітко окреслені зобов'язання держав-учасниць. Розгляд проблем класифікації конвенцій засвідчує легітимність ІМО як міжнародного законодавця у контексті їх відповідності завданням, які визначаються Конвенцією про Міжнародну морську організацію. Водночас, питання класифікації конвенцій створює додаткове поле для дослідження з точки зору з'ясування обсягу правотворчої діяльності ІМО, що здійснюється за допомогою цих інструментів. Аналіз правових підстав для прийняття Міжнародною морською організацією рекомендацій, здійснений крізь призму Конвенції про Міжнародну морську організацію, дає можливість виокремити визначені напрямки правотворчої діяльності ІМО і з'ясувати основні функції Організації. Водночас, така класифікація, хоч і відповідає потребам з'ясування правових основ для прийняття рекомендацій у контексті загальної характеристики правотворчої діяльності ІМО, не повною мірою пристосована до практичних потреб з'ясування ролі Організації як міжнародного законодавця. Класифікація рекомендацій ІМО з точки зору їх функціонального призначення більш пристосована для практики і уявляє перспективний напрям дослідження правотворчості цієї Міжнародної морської організації. Проведений у статті аналіз наукових поглядів на ці дві головні категорії інструментів ІМО надає можливість з'ясувати переваги і недоліки конвенцій та рекомендацій, а також створює підстави для висновку про їх взаємодоповнюючий характер.

¹ Шемякін О., Благодельський С. Імплементация міжнародних норм і стандартів у сфері використання Світового океану: деякі сучасні проблеми // Право України. – 2004. – № 4. – С. 143–145.

² Шемякін О. М. Резолюції міжнародних організацій як джерело сучасного міжнародного морського права // Часопис Київського університету права. – 2003. – № 2. – С. 69–74.

³ Нецапаева Т. Н. Международные организации и право. Новые тенденции в международно-правовом регулировании. – М., 1999. – С. 59–66.

⁴ Mankabady Samir. The International Maritime Organisation – CroomHelm, 1984. – P. 17–32.

⁵ Иванов Г. Г. Международная морская организация. 2-е изд., доп. – Одесса: Латстар. 1999. – С. 88–105.

⁶ Буткевич В. Г., Мицик В. В., Задорожній О. В. Міжнародне право. Основи теорії: Підручник / За ред. В. Г. Буткевича. – К.: Либідь, 2002. – С. 36.

⁷ Wolfrum Rüdiger. Legitimacy of International Law from a Legal Perspective: Some Introductory Consideration – Legitimacy in International Law, editors: Rüdiger Wolfrum, Volker Röben – Springer Berlin Heidelberg New York, 2008, p. 6.

⁸ Henri, Cleopatra Elmira. The role of the international maritime organization in enactment of international legislation: A case study of the legal regulation of the carriage of dangerous goods by sea. Thèse No387 – Université de Genève, Institut universitaire de hautes études internationales, 1984, p. 9.

⁹ Kirgis Frederic L. Jr. International Organizations in their Legal Setting. Second Edition. West Publishing Co. St. Paul, Minn. 1993, p. 323.

¹⁰ Birnie Patricia. The Status of Environmental “Soft Law”: Trends and Examples with Special Focus on IMO Norms – Henrik Ringbom (Editor) Competing Norms in the Law of Marine Environmental Protection – Focus on Ship Safety and Pollution Prevention – Kluwer Law International, London, 1997, p. 36.

¹¹ Supra note 5. – P. 88.

¹² Supra note 8. – P. 115.

¹³ Supra note 5. – P. 90.

¹⁴ Supra note 9. – P. 73–75, 80–84.

¹⁵ Lefebvre-Chalain Héléne. L'OMI ou la garantie d'un droit de la navigation universel. Annuaire du Droit de la Mer. Tome XII, 2007. Institut du Droit Economique de la Mer, Pedone, p. 457.

¹⁶ Arzimanoglou Théodore. L'Organisation Maritime Internationale et la Prevention de la Pollution Marine. Mémoire en vue de l'obtention du D.E.A. de Droit Public et Privé. Université de Nice Sophia – Antipolis, Institut du Droit de la Paix et du Développement. Septembre 1995, p. 44.

Резюме

Біляр К. Л. Загальна характеристика правотворчої діяльності Міжнародної морської організації (ІМО).

Статтю присвячено розгляду правових засад нормотворчої діяльності Міжнародної морської організації (ІМО). Розглянуто завдання, що їх вирішує ІМО, загальну структуру Організації. Висвітлено стан правових досліджень у галузі правотворчості Міжнародної морської організації, зроблено висновок про актуальність дослідницької роботи у цій сфері. Проведено аналіз правотворчої діяльності ІМО з точки зору сучасних поглядів на легітимність міжнародних організацій, вказано основні джерела легітимності та, під цим кутом, розглянуто результати роботи ІМО у контексті процедур прийняття обов'язкових інструментів Організації та її конститутивного договору (Конвенції про Міжнародну морську організацію). У статті розглядаються питання класифікації конвенцій ІМО, рекомендацій, що приймаються Організацією, та здійснюється аналіз переваг і недоліків зазначених інструментів.

Ключові слова: міжнародне право, Міжнародна морська організація, правотворчість міжнародних організацій, легітимність міжнародних організацій, зобов'язальна сила міжнародного права, Конвенція про Міжнародну морську організацію, конвенції ІМО, рекомендації ІМО.

Резюме

Billiar K. L. Общая характеристика правотворческой деятельности Международной морской организации (ИМО).

Статья посвящена рассмотрению правовых основ нормотворческой деятельности Международной морской организации (ИМО). Рассмотрены задания, которые решаются ИМО, общая структура Организации. Освещено состояние правовых исследований в области правотворчества Международной морской организации, сделано вывод об актуальности исследовательской работы в этой сфере. Проведен анализ правотворческой деятельности ИМО с точки зрения современных взглядов на легитимность международных организаций, указаны основные источники легитимности и, под этим углом, рассмотрены результаты работы ИМО в контексте процедур принятия обязательных инструментов Организации и ее конститутивного договора (Конвенции о Международной морской организации). В статье рассматриваются вопросы классификации конвенций ИМО, рекомендаций, принимаемых Организацией, и осуществляется анализ преимуществ и недостатков указанных инструментов.

Ключевые слова: международное право, Международная морская организация, правотворчество международных организаций, легитимность международных организаций, обязующий характер международного права, Конвенция о Международной морской организации, конвенции ИМО, рекомендации ИМО.

Summary

Billiar K. General characteristics of a legislative activity of the International Maritime Organization (IMO).

The article is dedicated to examining a legal basis of a legislative activity of the International Maritime Organization (IMO). Specifically the article considers the tasks which are performed by the IMO and general structure of the Organization. It clarifies the state of legal researches in the sphere of the law-making process of the International Maritime Organization, makes a conclusion on the necessity to continue research work in this sphere. Existing views on the IMO legislative activity are analyzed taking into consideration contemporary viewson the legitimacy of the international organizations, specifically through the prism of adopting binding instruments of the Organization and its constitutive agreement (Convention on the International Maritime Organization). The article explores the IMO instruments, provides for classification of the IMO conventions and recommendations and analyses their advantages and weaknesses.

Key words: International Law, International Maritime Organization, law-making activity of international organizations, legitimacy of international organizations, binding character of the International Law, Convention on the International Maritime Organization, IMO conventions, IMO recommendations.

УДК 341.176(4)

Н. Г. ГОРОБЕЦЬ

Наталія Григорівна Горобець, здобувач Київського університету права НАН України

ОГЛЯД СТАНУ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ В КОНТЕКСТІ ЗАХИСТУ ПРАВА ВЛАСНОСТІ

Наразі сучасний інститут права власності переживає суттєві зміни. Розширюється коло питань, які з компетенції держав переходять до сфери міжнародно-правового регулювання. Крім того, відбуваються суттєві зміни в структурі права власності, у повноваженнях власника, розвивається процес зближення речових і зобов'язальних концепцій права власності, з'являються нові види майна, які мають характеристики товару (інформація, ноу-хау та ін.) тощо. У цілому, спостерігається еволюція інституту права власності в бік більш широкого його розуміння, що отримує втілення у міжнародно-правових актах, у практиці міжнародних судових установ, зокрема Європейського Суду з прав людини (далі – ЄСПЛ, Суд) і в міжнародно-правовій доктрині.

Актуальність теми дослідження пояснюється також геополітичними інтересами України, які визначають необхідність інтеграції нашої держави в європейський політичний, економічний та інформаційний простір. Така інтеграція неможлива без входження України в єдиний правовий простір європейських держав, що передбачає спільність базових інститутів громадянського суспільства, одним з яких є право власності. Наразі Україна переживає період входження до європейського економічного, політичного та правового простору. З огляду на необхідність приведення українського законодавства у відповідність до норм і стандартів міжнародного права вкрай важливим є вивчення міжнародного досвіду та європейської правової доктрини.

Право власності, яке є центральною ланкою в системі речових прав, не перестає привертати до себе найпильнішу увагу як вітчизняних, так і зарубіжних дослідників. Проте багато аспектів природи і генезису права власності взагалі та правового захисту іноземної власності зокрема продовжують залишатися недостатньо дослідженими в науці міжнародного права.

22 січня 2013 р. в Страсбурзі на засіданні Парламентської Асамблеї Ради Європи (далі – ПАРЄ) велика увага приділялась тому, що держави-учасниці Європейської конвенції про захист прав людини та основоположних свобод 1950 р. (далі – ЄКПЛ) несуть «основну відповідальність» за ефективне застосування на